

ши. Трябва трябва какво ли не
трябва ? . . .

Той отмята чергата от плещите си.
Отдалеч се чува веселият лай на Медун,
който ни е подушил и тича да посреща.

— А малката. . . какъв кураж, а, из-
веднаж ?

В мрачината, усещам, че цялото му
лице се усмихва.

Колата препуска надолу. Кучето при-
стига, хвърля се, скимти, квичи от радост,
тичайки наоколо. Роза сама прави голям
завой към портата, стръсва ни на прага и
изведнаж спира сред двора.

От тъмното изниква Лукан :

— Ха добре дошли ! . . .

В огнището на сайванта пламти огън.
Едно котле е закачено над него, иде ми-
рис на варена царевица. Край огъня са
приседнали двама души и сенките им, гра-
мадни и изкривени, мърдат по стената.
Ката и още някой.

— Бай Асене, Пано, шлосерчето, те
чака. От светло още доде. Имал нещо
да ти казва, важно било. . .

Приближаваме до огъня. Ката и мо-
мъкът стават. Асен се здрависва с него.

— Какво те е назорило по туй време,